

"Hayat-ı içtimaiyenin hüsn-ü cereyanını temin eden, yalnız cehennem fikridir." Ateist biri "Cehenneme inanmadığını, ama kimseye de zulmetmediğini, onlara dünyayı cehennem etmediğini" ifade ederek, bu fikri kabul etmiyor, ne denilebilir?

Güçlü, kuvvetli ve enerjik bir genci, yaptığı haksızlık ve zulümden vazgeçirmenin iki etkili yolu vardır. **Birincisi**, ikinci bir hayatın varlığı ve her yaptığımız şeyden hesaba çekilme duygusu ve korkusudur.

İkincisi ise, dünya hayatında diğer insanlarla yaşayabilmek için cezası olan bir sistem ile otorite (**devlet erki**) kurmaktır. Bu ikinci şart İslam'da da vardır. Kısasa kısas, el kesme cezalarında olduğu gibi.

Lakin bu ikinci yol kaba kuvvet ve yasa ile olduğu için, insanı tam denetim altına alamaz. En modern ülkelerde suç oranlarının hayli yüksek olması bu tezimizi ispat ediyor. Yani devlet ve insan baskısı bir yere kadar insana etki eder, ondan sonrası insana kalmıştır.

Ama **ahiret ve cehennem fikri** bir kalbe samimi bir şekilde yerleştiği zaman, denetim hem tam oluyor hem de masrafsız ve etkili oluyor. Mesela, hiç kimse yokken bile birisinin malına elini süremiyor; çünkü Allah tarafından gözetlendiğini ve bunun bir hesabı ve bedelinin olduğunu düşünüyor.

Hem küçük, basit ve istisnai örnekler genel geçer kurallara zarar veremezler. Yani ateistler içinde merhametli, dürüst ve şefkatli insanların olması, bu genel tespite bir zarar vermez. Eski dönemde **Firavun, Şeddad, Nemrut** yeni dönemde **Stalin, Hitler, Lenin, Mussoloni** gibi ateistler ya da materyalist liderler insanlığa kan kusturmuşlardır.

Şayet bu liderler Allah ve ahirete samimi iman etmiş olsalardı insanlık Birinci ve İkinci Dünya Savaşları gibi acı tecrübeleri yaşamazdı. Ya da o ateistin eline büyük güç ve imkanlar geçse, aynı dürüstlüğü ve merhameti gösterir miydi acaba.

Tarihte Allah ve ahiret inancına samimi bağlanmış milyonlarca peygamber, evliya ve alimlerin hayatına baktığımızda en ufak bir zulüm ve haksızlık göremiyoruz. Ama insanlığa en büyük acıları yaşatan lider ya da sermaye sahiplerinin kahir ekseriyetinin materyalist ve ateistlerden oluştuğunu görüyoruz.

Tek sermayesi dünya olan bir insanın, dünyasını kendi eli ile başka ellere sunması mantıklı gelmiyor. Ölümden sonra yok olacaksam, bir daha hayat şansı

bulamayacak sam ve tek şansı m bu dünya nimetleri ise, neden ser sefil yaşayım ki; günümü gün etmeye ve dünya nimetlerini her yol ile elde etmeye bakarım. İnce ve derin düşünöldüğünde ateizmin özünde bu var. Ve ateizm insana böyle düşünmeyi emrediyor, denilebilir.